

De prijs dezer Courant, die geregeld vijfmaal 's weeks wordt uitgegeven, en wel op Zondag, Dinsdag, Woensdag, Donderdag en Zaterdag, is f 5 in de drie maanden. —

DONDERDAG 4 FEBRUARI.

De prijs der Advertentiën is, van een tot vijf regels f 1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

Reorganisatie der Nederlandsche regering.

Wat ~~de regering~~ die over 's lands belangen ernstig nadenkt en met politisch doorzicht begaafd is, dadelijk opvalt als eene allereerste behoefte, het is: dat de Nederlandsche regering onvertraagd moet worden gereorganiseerd. Voor zoo ver er onder den vorigen koning eene regering bestond, berustte die bij hem, in zijn hoofd. »Ik wil — het zijn woorden, welke men aan Zijne afgetreden Majesteit in den mond legt, en die, hoewel wij ze nooit zelve hoorden, ons allezins geloofwaardig schijnen — »ik wil geen ministers, ik wil secretarissen die ik maken en breken kan." De koning wilde regeren, dit woord ook in den zin van besturen opgevat. Geen zijner ministers had iets wat naar volmagt zweemde; van ieder departement was de koning eigenlijk het hoofd; hoogstens was er de titulaire minister de eerste secretaris van. Daar nu regering éénheid van doel en werking onderstelt, en die eenheid niet bestaan kan zonder een hoofd of een raad die ze regelt, zoo moest dezelve ophouden met het aftreden des hoofds, zonder dat een ander hoofd het afgetredene verving. Nu werd WILLEM I wel opgevolgd door WILLEM II, in zoo ver dat er dadelijk overgang van kroon plaats had; doch die overgang van kroon ging niet gepaard met overgang van stelsel. Het stelsel, de geest der oude regering — dit werd algemeen gevoeld, ofschoon het niet uitdrukkelijk gezegd werd, ofschoon het tegendeel zelfs in de proclamatie — de koning neme het ons niet euvel — des groot-viziers werd aangeduid; — de geest der oude regering zou niet die der regering van WILLEM II wezen; maar welke die geest zal wezen dat stelsel, waarnaar zal worden geregeerd, — dit is nog geenszins uitgemaakt. Men dobbert, men weifelt nog.

Wel zijn er eenige mannen geplaatst, wel zijn er eenige maatregelen genomen, die aanduiden dat de vorige regering niet meer bestaat, — maar het zijn tot nog toe niet meer dan gunstige wenken, die echter door vervulling zullen moeten worden gevolgd, zal er geene algemeene onzekerheid en onrust, geene aanhoudende intrige, geene heillooze verwarring ontstaan.

Het eerste vereischte, toch, van iedere regering is zedelijke kracht, dat is: bewustheid van wat men wil, en energie genoeg om het uit te voeren. Zonder dat kan er geene goede regering, van wat soort ook, bestaan.

Eenheid heersche vooral in de raadsbesluiten, hetzij die door één mensch, één raad of kabinet worden genomen. Evenmin als er door één hoofd zou kunnen worden geregeerd, waarin verschillende gevoelens en verschillende bedoelingen elkan- der bestreden, evenmin kan er worden geregeerd door een kabinet, welks leden van politieke beginsels verschillen, waarin ieder, naarmate van het regeringsstelsel hetwelk hij verkiest, verschillende gevoelens en verschillende maatregelen moet voorstaan. Al ware dan ieder lid op zich zelf een

man van talent, het geheel zou, als regering, niet deugen, of liever er zou geen geheel zijn.

Wat nu van den koning gewacht en gehoopt wordt, wat wij meenen Z. M. dringend te moeten aanbevelen, is de zamenstelling van zoodanig geheel.

Dit geheel moet worden zamengesteld, zoo al niet volgens een reeds bepaald regeringsstelsel, dan toch volgens een bepaald regeringsdenkbeeld. Aan Z. M. is het, dat denkbeeld aan te geven en overeenkomstig daarmede zijne ministers te verkiezen. Zoo regeert een constitutionele koning zonder zich met alle bijzonderheden der regering in te laten, zonder de regering te zijn.

De koning moet het onschendbaar, het onverantwoordelijk hoofd blijven van den staat, die, gelijk de Engelschen zeggen, »geen kwaad doen kan" (1). Dit beteekent geenszins dat er door de regering geen kwaad kan worden gedaan; maar dat al het kwaad, hetwelk door haar gedaan wordt, aan den minister of anderen beambte, die er de hand toe leent, die het volvoert, moet worden toegeschreven. Iedere afzonderlijke handeling van regering moet worden verantwoord door elk afzonderlijk hoofd van departement; het geheele regeringsstelsel door het kabinet, den Raad van Ministers.

De constitutionele koning die niet zorgde dat er een wezenlijke Raad van Ministers bestaan kon, die voortdurend in gebreke bleef een homogeen kabinet zamen te stellen, zou den aard van den constitutionelen regeringsvorm verwringen, en zou de betrachtting van hetgeen deze voorschrijft onmogelijk maken. Wil zoodanige koning geen verantwoordelijk ministerie, geene verantwoordelijke ministers benoemen, of wil het die door *coups d'état* aan de verantwoordelijkheid onttrekken, dan moge men duizendmaal in zijne grondwet schrijven: de koning is onschendbaar of onverantwoordelijk, — iedereen wijt dan de handelingen, de feilen, den geest der regering aan den koning; hem treft de haat, en met hem loopt het dan af — als de verholgenheid hoog stijgt — gelijk het met de STUART's, met de BOURBON's is afgelopen.

Verre van ons, deze aanmerking — gelijk wellicht de kabinets-bestuurder den koning influisteren zou — als eene soort van bedreiging te willen bezigen; wij voerden ze aan als eene historische waarheid, een treurig verschijnsel der politieke natuur, 'twelk men in constitutionele staten, van de constitutionele wegen afwijkend, niet ontgaat. Duur betalen dan de vorsten den afkeer hunner gunstelingen van constitutionelen zin: dan ziet men KAREL I door BUCKINGHAM's inblazingen op het schavot gebracht, KAREL X door die van POLIGNAC in ballingschap gedreven.

En toch hadden KAREL STUART en KAREL VAN BOURBON geene boosheid in het hart!

Buitenlandsche berigten.

OOSTENRIJK.

Wenen, 25 jan. Onze censuur heeft, te rekenen van den aanvang des jaars, eene aanmerkelijke verlichting

(1) *The king can do no wrong.*

betrokkelijk de ontvangst van buitenlandsche staatkundige bladen over den post, toegestaan. Die bladen namelijk waren, hetzij veroorloofd hetzij in den regel verboden, aan censuur onderhevig en werden eerst na goedkeuring der bijzondere nummers door de politie, aan de geabonneerden afgegeven, met uitzondering der beroorregte personen, als diplomaten, hof- en staats-ambtenaren, ook somtijds geleerden, schrijvers en redacteurs. Alleen de Augsburger *Allgemeine Zeitung* genoot, sedert eenige jaren, de gunst van reeds des morgens van hare aankomst alhier, zonder censuur, afgegeven te worden. Onze staatkundige dagbladen ontvingen door die begunstiging van dat blad toenmaals een' gevoeligen slag. Thans wordt, volgens de nieuwe beschikking, geen onderscheid gemaakt tusschen de buitenlandsche staatkundige dagbladen, alle worden den dag van hunne aankomst alhier aan de geabonneerden afgeleverd. Deze maatregel is billijk. Bij dagbladen die veroorloofd zijn, moet men eene passende strekking, of althans niets gevaarlijks onderstellen; de algemeen verboden bladen worden buitendien slechts aan personen toegestaan, bij welke de censuur zoodanig standpunt of zoodanig oordeel onderstelt, dat er geenerlei gevaar of misbruik is te duchten. De buitenlandsche letterkundige bladen blijven echter voor ieder nummer aan censuur onderhevig, gelijk ook de Hongaarsche tijdschriften. (L. A. Z.)

PRUISSEN.

Aken, 28 jan. Van de aardwerken der in dit district ongeveer 7 mijlen lange ijzerbaan, zijn nu ongeveer $\frac{3}{4}$ dezer lengte (nagenoeg 4 mijlen) voleindigd, zoodat, naar verhouding van den daartoe besteden tijd, niet te verwachten is dat de geheele baan in den loop des jaars kan worden afgewerkt. Men hoopt echter den weg van hier naar Keulen in den herfst te kunnen openen. Het moeilijkste gedeelte, de 190 roeden lange tunnel bij Nirm is ten bedrage van 110 roeden behoorlijk geboord. Eveneens is de op vijf boomen rustende Nörbrug bij Düren, en de in 30 bogen verdeelde 876 voet lange viaduct tusschen hier en Bartscheid, en de viaduct over den Wehebach bij Langerwehe voltooid.

— De *Hamburger Correspondent* deelt den volgende brief uit Berlijn mede: »Wij ontwaren uit Fransche bladen, dat het de aan ons hof geaccrediteerde gezant, graaf de Bresson zou geweest zijn, die in een schrijven van den grooten indruk zou hebben gewaagd, dien het versterken van Parijs te Berlijn maakte. Wij zijn ten volle overtuigd dat de gemelde om zijn' hoedanigheden van geest en karakter evenzeer gesichte diplomaat, opzigens deze aangelegenheid juist zal hebben geschreven gelijk er door iederen onbewoorden hier over gedacht wordt. De versterking eener hoofdstad; evenzeer als de in staat stelling en wapening der reeds voorhanden vestingen in het land, is, als defensieve maatregel, nooit anders beschouwd dan als iets hetwelk het betrokken land alleen aangaat, een maatregel waarbij slechts beoogd wordt vijandige aanvallen te verhoeden, en alzoo den vrede te bewaren. Uit dit oogpunt steunt dit stelsel volkomen overeen met dat der vier verbodene groote mogendheden, die hare toerusting en zelfs den bouw van nieuwe vestingen aan de grenzen van Duitschland alleen tot behoud van den vrede bewerkstelligen. Zoo is het ook in waarheid; want sinds er in Frankrijk slechts sprake is van die groote maatregelen van verdediging der hoofdstad, houden de krijgsoverheden meer en meer op. Tevens verrijgt men het geenszins dat Rusland een groot aandeel aan deze bevrediging der gebieden heeft door de meermalen te voren gebrachte nota.

(Pr. St. Z.)

ENGELAND.

Londen, 30 jan. De vroeger geloopt hebbende geruchten nopens eene op handen zijnde nieuwe geldleening, schijnen zich te bevestigen, en heden werd ter beurze verzekerd, dat men zich aan het ministerie van financiën reeds onledig hield met de vervaardiging van een ontwerp van geldleening, hetwelk binnen zeer kort aan het lagerhuis zou worden voorgesteld.

— In het hoogerhuis vroeg lord *Wharncliffe*, gisteren avond, of het waar is, dat de chartisten van Newport: *Frost*, *Williams* en *Jones*, naar van-Diemensland getransporteerd, aldaar bijzondere voorregten genieten. Hierop antwoordde lord *Normanby*, dat de regering geene instructiën gezonden heeft, om hen beter dan andere veroordeelden te behandelen, en dat zij ook, zoo ver hem bekend was, zoowel aan boord als bij hunne aankomst op de plaats hunner bestemming, op gelijken voet met andere veroordeelden behandeld zijn. In van-Diemensland aangekomen, zijn zij te gevaarlijk geoordeeld, zeide zijn lordschap, om in de nabijheid van het gouvernement in gezelschap met anderen aan het werk gesteld te worden, en daarom verder af naar Tasman's-Schiereiland gezonden. Het staat den gouverneur aldaar vrij, den veroordeelden zoodanig werk op te leggen, als waarvoor hij hen meest geschikt oordeelt; en waarschijnlijk om eenen klerk verlegen zijnde, heeft hij *Frost* voor dat werk den bekwaamste geoordeeld, en hem de pen, in plaats van de spade, in de hand gegeven, waarin niets buitengewoons gezocht moet worden.

FRANKRIJK.

Parijs, 31 jan. Gisteren is, na het vertrek van den post, de discussie in de kamer der afgevaardigden voortgezet tusschen de heeren *Guizot*, *Dufaure* en *Odillon-Barrot*. Daarna is overgegaan tot de stemming over het amendement van den generaal *Schneider*, hetwelk met 236 tegen 175 stemmen werd verworpen.

— Wij hebben over Weenen, onder dagteekening van 24 januari, berigten uit Konstantinopel dd. 12 januari ontvangen, meldende, dat het Ottomannische gouvernement, na langdurige deliberatiën, al de voorstellen, door de 4 mogendheden betreffende Egypte gedaan, aangenomen heeft. Dus is de pacha erfelijk erkend, en de geheele aangelegenheid, Egypte betreffende, moet beschouwd worden als te zijn geëindigd.

— Het *Journal des Débats* acht het onnoodig het gewigt der stemming van gisteren aan te wijzen. Naar alle waarschijnlijkheid zal de verwerping van het door den generaal *Schneider* voorgedragen en door de heeren *Passy* en *Dufaure* zoo bekwaam en ijverig verdedigde amendement het lot der wet beslissen. De aanneming van het ontwerp is als zeker te beschouwen, aangezien het gezegevierd heeft over het eenig gevaarlijke struikelblok, hetwelk daartegen in den weg konde worden gelegd. De wet zal doorgaan, zoodanig als het gouvernement haar heeft ontworpen en voorgedragen. Zij zal de uitdrukking wezen van de zoowel krachtige en voorzigtige als vredelievende staatkunde van het ministerie. De wet zal al haren luister verkrijgen uit het initiatief, door het ministerie van 29 oktober genomen, uit den steun dien dat ministerie haar heeft verleend, uit de edele indrukwekkende wijze waarop zij door den heer *Guizot* is gekenmerkt en verdedigd geworden. Men heeft veel gesproken van de aarzeling der ministers, althans van de tegenstrijdigheden des doorluchtigen maarschalks, die het kabinet presideert; dit zijn woordzifterijen, loutere chicanes. Men heeft geen acht willen slaan op de zoo dikwerf herhaalde plegtige verklaringen van den raads-president, welke des te rondborstiger en lojjaler zijn, vermits, indien soms tusschen de denkwijze van den krijgsman en die van den minister geene volkomene overeenstemming bestaat, de maarschalk *Sault* de eerste is, die dit erkent en luid ten aanhoore van kamer en land verklaart. Deze verklaring had voorzeker niets dubbelzinnigs en in de parlementaire precedënten zelfs niets ongewoons.

— De *Presse* oordeelt, dat de verwerping van het amendement *Schneider* nog niets beslist, en beschouwt haar als eenen yeldslag in de onderstelling, dat er nog vele zullen zijn te leveren. Vooral het artikel drie, betreffende de wijze van uitvoering en de gelijktijdigheid, meent zij, dat de meerderheid weder zal kunnen verdeelen. Dit vraagstuk wordt door de voorstanders van den heer *Guizot* en die van den heer *Thiers* niet op eene en dezelfde wijze verstaan, en gelooft derhalve, dat een groot gedeelte der stemmen tegen het amendement zich zeer wel ook tegen de gelijktijdigheid zou kunnen verklaren.

— Men schrijft uit Alexandrië, dat de commodore *Napier* zich naar Lissabon zal begeven, om aldaar het opperbevel over de Engelsche zeemagt, die in den Taag gestationeerd ligt, over te nemen.

— De *Courrier Français* meldt, dat lord *Granville*, Engelsch ambassadeur te Parijs, door lord *Clarendon* zal worden vervangen.

Het is bekend dat lord *Clarendon* deel maakte van de minderheid van het kabinet *Melbourne*, die genegen was aan Frankrijk eenige concessiën te doen, ten einde de goede verstandhouding tusschen de twee mogendheden te herstellen. Ten gevolge van het overlijden van lord *Holland*, was lord *Clarendon* de eenige overgebleven voorstander dezer meening in het kabinet.

— De heer *Guizot* heeft aan den heer *Pontois* het verlof, om naar Frankrijk weder te keeren, door dezen aangevraagd, geweigerd. Het schijnt echter, dat men eerstdaags een' nieuwen ambassadeur naar Konstantinopel zal zenden.

— Uit Bern schrijft men het volgende: Terwijl een aantal Zwitsersche kantons, in overeenstemming met de diplomatie, tegen den maatregel van het bestuur van Aargau, betrekkelijk de opheffing der kloosters, protesten, wordt deze maatregel ten uitvoer gebracht. Den 25sten dezer hebben de monniken van Muhri en Vettingen de beide kloosters aldaar verlaten, nadat zij verklaard hadden zich aan de hogere magt te onderwerpen. Men schat de waarde der goederen, die perlang zullen worden verkocht, op 7 millioen franken.

De heer *Thiers* is gisteren op het paleis der Tuileriën ontvangen, en nagenoeg een uur bij den koning geveest.

— De *Gazette de France* heeft den *Messenger* tegen den 12^{den} maart voor de correctionele regbank doen dagvaarden; zij zegt, dat die termijn door het parket is vastgesteld. De dagvaarding behelst, dat de géraut van de *Gazette* de authenticiteit van de brieven bevestigt, dat hij aanbiedt om de handschriften bij een' notaris te deponeren, en van dezelve afschriften te laten nemen door diegenen, welke zulks verlaugen. De *Gazette* vordert 10,000 franken schadevergoeding.

— De beruchte ex notaris *Arnaud de Fabre*, beschuldigd van meer dan 900 stukken en acten vervalscht te hebben, is door het hof van assises tot tepronkstelling en altyddurende dwangarbeid veroordeeld. Hij heeft zijn vonnis met buitengewone gelatenheid aangehoord; even kalm was hij ook gedurende den loop der debatten.

SPANJE.

Madrid, 24 jan. De generaal *Espartero* heeft, met den degen in de hand, op zijn strijdroos gezeten, wapenschouwing gehouden over de nationale garde. Met forse stem hield hij eene aanspraak en liet dezelve volgen door den uitroep: *Leve de nationale onafhankelijkheid! Leve de constitutie! Leve de vrijheid!* De nationale garde beantwoordde zulks met de kreeten: *Leve de generaal Espartero! Leve de vrijheid!* Bij deze plegtigheid heeft de beste orde geheerscht.

BELGIE.

Brussel, 31 jan. Uit eene opgave van het ministerie, nopens de beurzen, welke tot het bevorderen en voortzetten van studiën worden verleend, blijkt, dat de katholieke universiteit van Leuven 23 dergelijke beurzen bezit; de academie van Luik 19; die van Gend 14, en de zoogenaamde vrije universiteit van Brussel slechts vier. — De heer *Quetelet* verkondigt, dat indien het observatorium van Brussel niet beter kan worden ondersteund en onderhouden, dan thans, hetzelfde gevoegelijk kan gesloten worden. — De liberalen bedienen zich gaarne van dergelijke rapporten, ten einde van de partijdigheid der gedeputeerden ten aanzien der geestelijke instellingen te doen blijken.

Brussel, 1 febr. De centrale afdeeling der Kamer heeft haar onderzoek van het budget van oorlog geëindigd en zal vermoedelijk morgen haar verslag dienaangaande uitbrengen. Het budget bedraagt 30 millioen franken, hetgeen, wanneer men er bij rekent de door den minister aangevraagde verhooging wegens meerdere duurte der fourage, eene vermindering van ongeveer een millioen franken daarstelt.

Binnenlandsche berigten.

's Gravenhage, 2 febr. De *Staats-Courant* bevat alsnu het koninklijk besluit d. d. 30 januari, waarbij eene commissie is benoemd, ter herziening der bestaande wetten op de militie en schutterijen, welke zamenstelling wij in ons vorig nummer hebben medegedeeld. De door ons nog niet medegedeelde art. 3 en 5 luiden als volgt:

Art. 3. De commissie zal zich voornamelijk ten doel stellen, om, bij het herzien der bedoelde wetten, dezelve met elkander in een bepaald verband te brengen en daarin al die veranderingen en verbeteringen te maken, welke door de ondervinding aan de hand zijn gedaan, of welke zullen kunnen strekken, om alles, wat tot de gewapende magt betrekking heeft, op eenen vasten voet en tot een goed zamenhangend geheel te regelen.

Art 5. Na den afloop harer werkzaamheden, die uiterlijk den 1sten augustus aanstaande zullen dienen ten einde gebracht te zijn, zal de commissie ons daarvan verslag doen, en ons, hetzij tot wijziging der bestaande wetten, of wel tot het geheel vervangen derzelve door nieuwe wettelijke verordeningen, zoodanige ontwerpen van wet, onder bijvoeging van daartoe behoorende memoriën van toelichting, aanbieden, als, naar hare gedachten, aan de beraadslaging der Staten-Generaal zouden kunnen worden onderworpen.

— Z. M. heeft bewilligd, dat in den loop van dit jaar, door of van wege de maatschappij *Arti et Amicitiae* te Amsterdam, na voorafgaande tentoonstelling, worde opgericht eene loterij van vrijwillig bijeen te brengen of aan te koop kunstwerken, ten einde de opbrengst daarvan te doen strekken tot daargestelling van een fonds, ten behoeve van weduwen en weezen van overleden kunstenaars.

— Met wijziging der bestaande besluiten, heeft Z. M. bepaald, dat de medailles, welke door hoogstdezelve zullen worden toegekend als een blijk van erkentelijkheid en goedkeuring aan diegenen, die den koning eenig boek- of kunstwerk, dat de vrucht is van hunnen arbeid, doen toekomen, of die eene menschlievende daad ten uitvoer hebben gebracht, welke kenmerken draagt van moed, beleid en zelfopoffering, voortaan alle zullen zijn van ééne en dezelfde grootte, en dat die medailles op de voorzijde zullen voeren 's koninga borstbeeld, en aan de keerzijde, in elk geval, zullen worden voorzien van een toepasselijk opschrift in de Latijnsche of Nederduitsche taal.

ARNHEM, 2 februari.

Terwijl de *Staats-Courant* ons dezen morgen in de benoeming des heeren *Luzac* tot lid van den Raad van State, wederom eene bevestiging bragt van ons gevoelen aangaande den vrijzinnigen geest des konings en zijn talent om bekwaamheid en verdienste te onderscheiden, lezen wij in den *Avondbode* van heden, 2 februari, een berigt 't welk ons zeer bevreemden moest. Dit berigt namelijk luidt: » Door Z. M. is, naar men vernemt, bepaald, dat, ten behoeve der gemeente Schokland, geene opeenten op de grondbelasting over het » jaar 1841 zullen geheven worden. » Is dit berigt onjuist, dan bewijst het niet alleen de ongelooftwaardigheid der correspondenten van den *Avondbode*, maar ook de onkunde van deszelfs redactie in ons staatsregt. Is daarentegen het berigt juist, dan strekt het tot een nieuw blijk van de ongeschiktheid der koninklijke raadslieden die onze grondwettige bepalingen of weinig genoeg kenden of diep genoeg minachteten om den koning te verzwijgen dat hij zoodanige bepaling niet nemen kon. Een constitutioneel koning mag niet handelen volgens eene ingeving van grootmoedigheid of medelijden, waar de grondwet hem de handen bindt. De grondwet verbiedt alle vrijstelling van belasting. Art. 196 der grondwet luidt: « Geene privilegiën kunnen in het stuk van belastingen worden verleend. » En dat eene vrijstelling van opeenten op de grondbelasting een privilegie in het stuk van belastingen zijn zou, zal wel door niemand worden betwijfeld; evenmin als iemand het betwijfelen zal dat privilegiën zoo wel vrijstellingen en voorregten beteekenen aan gemeenten of corporatiën als aan bijzondere personen verleend. Hoezeer dan ook de kwestieuse vrijstelling op billijkheid en menschlievendheid zou kunnen gegrond wezen, zij is ongrondwettig en gevolgelijk onbestaanbaar. De opeente op de grondbelasting worden geheven ten behoeve van het rijk. Geene belastingen kunnen ten behoeve van 's lands kas geheven worden, dan uit kracht van eene wet (grondwet art. 195). En dat geene wet bij koninklijk besluit buiten werking kan worden gesteld, dit weet immers ieder student reeds in zijn eerste jaar van 's regten. Wie was het nu die niet dat wist? de raadsman des konings, of de redactie van den groot-vizierlijken *Avondbode*?

Arnhem, 3 febr. Gisteren gaf ons publiek weder een bewijs van deszelfs belangstelling in wezenlijk talent. Niettegenstaande het sneeuw weder, dat wij sinds eenige dagen genieten, waren in het comédie-paleis alle plaatsen bezet met mantels, jassen en menschen in dezelve, uitgelokt door eene derde representatie der heeren *Fortier* en *Davelouis* en madame *Fortier*, waarg

de heer *Alexandre* hen onthaalde. Ofschoon men wel- ligt liever een ander stuk, waarin minder behoeft te worden geschreeuwd, had verkozen, was men algemeen zeer tevreden over de uitvoering en betuigde zulks door het terugroepen der heeren *Fortier* en *Davelouis*. Madame *Fortier*, die ook teruggeroepen werd, werd het vruchteloos, zij had de koude niet langer kunnen weerstaan en was bevroren.

Mengelwerk.

Een huwelijk door schaking.

- Ik zat eens op eenen namiddag, in het jaar 18—, alleen en gedachteloos in de kamer van eene kleine herberg in een der vervelendste dorpen van Zuid-Frankrijk. De regen viel in stroomen neder, zoodat ik genoodzaakt werd, mijne uitspauwing te huis te zoeken; daarin was ik echter zeer ongelukkig. Ik zat een paar uur aan mijne eenzame tafel den tijd weg te droomen, ofschoon de avond pas aangebroken was; wat zou ik toch beginnen, om den tijd te dooden? Ik ging de kamer op en neder, totdat mij dit verveelde en begon uit vertwijfeling de ~~deuren te tellen die van het venster vielen.~~ Mijne vriendelijke hospita zag hoe lang mij de tijd viel, en beproefde mij, zoo veel zij kon, te verstrooijen. Zij bracht mij eene fluit; gretig nam ik die aan, zij was echter op drie plaatsen gebarsten, en op de eenige zich in huis bevindende viool misten twee snaren. Daar ik geen *PAGANI* was, kon ik op de overige geen muziek maken en wierp het instrument van mij. Waren er ook boeken voorhanden? Zij wist het niet, maar wilde trachten er mij eenige te verschaffen, en kwam eindelijk met een deel van een' ouden roman terug; ik las het door, en beproefde dit tweemaal te doen; de natuur was echter te zwak tot zulk eene onderneming, en ik smet het boek in den hoek waar de viool lag. Terwijl ik hapeloos ~~zag~~ om eenige bezigheid te vinden, ontwaarde ik toevallig op eene der glasruiten de namen: *KASIMIR* en *JULIE* in een hart, met eene diamant daarin gesneden. Deze geringe omstandigheid was voor iemand, die niets te doen heeft, een schoone vond; ik ging naar het venster, om de namen met een zeker gevoel van vreugde te onderzoeken. Mijne waardin, die reeds begon te wanhopen, was zeer blijde, iets gevonden te hebben, waarmede zij mij verstrooijen kon, en begon aldus:

- »Ik zie, dat gij de beide namen op de ruit beschouwt. Ja, die beide jonge lieden vonden den tijd niet zoo lang, als gij.»

»Gij weet alzoo, wie de menschen waren? Verhaal mij eens iets daarvan.

»Met veel genoegen! In het verleden voorjaar kwamen een jonge heer en eene jonge dame hier aan en bleven eenige weken bij mij. Beiden waren schoon en het was moeilijk te onderscheiden, wie van de twee de andere het meest beminde. Zij logeerden in de kleine kamer die op den bloementuin mijner dochter uitziet, en zij gingen de geheelen dag niet uit. 's Avonds waren zij gewoon aan de rivier te gaan wandelen, en ik bemerkte dikwijls, dat de oogen der dame, als zij naar huis keerden, rood waren alsof zij geweest had, en de jonge man zag er uit, alsof hij ook weenen wilde. Zij waren tegen iedereen aardig en vriendelijk, en alle lieden in huis hadden hen lief. Wie zij waren, of wat hen aan een zoo afgelegen oord bracht, weet ik niet, en zij spraken ook nooit daarover. Zij betaalden stipt uit eene heurs, die, zoo als ik zag, van week tot week lediger werd. Zoo stonden de zaken, en wij waren zoodanig aan die vreemdelingen gewand, dat wij ons over hen niet ongerust maakten, toen ik eens op een morgen heel vroeg door den reuk van damp gewekt werd; ik sprong op, meenende dat het huis in brand stond. Een dikke stikvlucht, die uit het zuidelijke gedeelte van het huis voortkwam, bedvelde mij bijna. Ik liep zoo snel ik kon, naar de kamer, waar het jonge paar woonde, en toen ik de deur opende, zag ik — wat meent gij, mijnheer? — daar lag de arme jongman en naast hem de dame op den grond, en het vertrek was opgevuld met den damp van steenkolen die zij 's nachts hadden aangestoken. Denk eens, twee zulke lupsche menschen wilden zich om 'leven brengen! Ik opende het venster en de frische lucht scheen hen weder in het leven te roepen. Terwijl ik bezig was hen weder bij te brengen, hoorde ik een' wagen voor de deur stil houden, en een oogenblik daarna sloof een vreemdeling, een groot, sterk, oud man, met een kruisbaard, verspreiden, de kamer binnen: hij herkende den jongman terstond, want hij riep uit: »*KASIMIR!* »

nis naast hem neder. Wij brachten, met behulp mijner dienstdiener, echter allen weder bij, en nu hadt gij eens moeten zien, hoe zij nu lachten dan weenden, en ik met hen. De oude heer was naar ik hoorde, een generaal *DE BEAUSSE-COURT* en de jonge heer zijn zoon, die een jong en schoon meisje, welke ver beneden zijn stand was, getrouwd had, en, om zich aan den toorn zijns vaders te onttrekken, met haar geluigt was; sedert zij Parijs hadden verlaten, had de generaal hen vervolgd, met het vaste voornemen, zijnen zoon, mogt hij hem vinden, met geweld te laten terugbrengen en het huwelijk door het geregt te doen vernietigen. Toen hij echter zijn zoon daar zoo bleek en stom zag liggen, zegepraalde de liefde over den toorn, en hij schonk hem niet alleen vergeffenis, maar ook, om zijner wille, zijner jonge vrouw; alle lieden had nu een einde, allen waren zoo gelukkig als mogelijk en namen in de equipage van den generaal de terugreis aan.»

Het verhaal van mijne hospita boezemde mij belang in, en ik wist niet, wat ik meer bewonderen zou, de liefde van het jonge paar of de edelmoedigheid van den vergevenden vader.

Twee jaren waren verloop, en ik had de geliefden en hunne geschiedenis geheel vergeten, toen ik op eene soirée verzocht werd ten huize van een' onzer beroemdste schilders. De kamer binnentredende, vond ik onzen gastheer in een druk gesprek met een man, wiens uiterlijke ernst aanduidde. Zij spraken over huwelijken, en de schilder beweerde dat een zoodanig huwelijk zonder wederzijdsche vurige liefde niet gelukkig zijn kon. Zijne tegenpartij hield vol dat huwelijken van dien stempel altijd ongelukkig uitvielen; nadat hij hierover nog het een en ander gezegd had, voegde hij er bij: »Ik beklaag zulke gedachtenlooze schepsels, welke de zotte droomen van liefde en geluk in eene dusdanige verbintenis wenschen te verwezenlijken, uit den grond van mijn hart; want zij zullen zich spoedig genoeg te leur gesteld zien en over hunne onverbetterlijke dwaling bitter berouw gevoelen.»

»Ik geloof — viel ik in — »u twee personen te kunnen noemen, die uwe wijze van beschouwen ten sterkste zullen weerleggen.» Daarop verhaalde ik de in de herberg gehoorde gebeurtenis, welke mijn gastheer diep trof.

»Nu? — vroeg ik aan het einde van mijn verhaal.

»De jonge man — antwoordde mijne tegenpartij — zal zijns vaders toegenadigheid betreuren, eer hij een jaar getrouwd is; hij zal door deze *més-alliance*, die hij, zijnen stand in de maatschappij verzakende, aangegaan heeft, en gekluisterd aan eene vrouw, welker denkbeelden van de zijne zoo zeer verschillen en verschillen moeten, alle fierheid en eersucht verliezen en een ongelukkig leven leiden.

Ja grootere kwellingen en van materiëlen aard zal hij ondervinden. Oververzadiging en afkeer zullen dra de romantische liefde opvolgen, en beide zullen elkander vreemd worden; zulk een leven zullen *KASIMIR* en zijne vrouw doorbrennen.»

»Gij kent alzoo den held dezer geschiedenis? — vroeg de schilder, want ik had geen naam genoemd. De vreemde scheen deze vraag niet te hooren, en ging van ons weg en zette zich aan eene speeltafel. Eenige minuten daarna zeide hem een jong mensch: dat zijne vrouw naar huis wenschte te gaan. Hij was midden in het spel en de mededeeling scheen hem in eene kwade luim te brengen. »Breng gij uwe zuster naar huis, — antwoordde hij en speelde verder voort. De jongeling ging hierop naar eene bleke, schijnbaar ongelukkige vrouw, welke terstond met hem de zaal verliet.

»Wie is de dame, die zoo even is weggegaan? — vroeg ik aan de huisvrouw.

»De vrouw van den heer *KASIMIR DE BEAUSSE-COURT*. — was het antwoord.

Behandeling der krankzinnigen te Konstantinopel.

(Door een Engelschen reiziger.)

Een der schoonste Derwisch-kloosters in Konstantinopel, niet ver van de hooge poort, is tot opneming der krankzinnigen van deze hoofdstad ingerigt. De gebouwen liggen rondom eene plaats, in welker midden zich eene fontein bevindt; aan den eenen kant dierzelve komt men, door eene deur die door eenen portier bewaakt wordt, op de straat uit; overigens wordt het publiek vrije doorgang verleend. Drie kamers bevinden zich aan iedere zijde van de plaats in de eerste verdieping,

zij hebben eene deur, twee vensters naar de plaats en twee naar de andere zijde, die alle met sterke ijzeren traliën voorzien zijn, waardoor eene van buiten bevestigde zware ijzeren ketting gaat die in de vensters is geklonken, ongeveer twee ellen lang is en in een' ijzeren halsband van vijf à zes pond uitloopt; op zulk eene schrikkelijke wijze verzekert men zich van deze ongelukkigen, die het Turksche medelijden zijn ten deel gevallen. Eene menigte lediggangers wandelden op de plaats rond en groepen van mannen en knapen waren voor de traliën verzameld, zoo als men ze wel in Parijs of Londen voor de hokken der wilde dieren in den plantentuin ziet. Geen medelijden, slechts nieuwsgierigheid, scheen hen naar dit of dat venster der arme krankzinnigen te lokken, welke bij de nadering van huone ongenoodigde gasten teekens van vreugde of smart, schaamte of verdriet aan den dag legden, want geene glasruit, zelfs geene luik beschutte hen voor de blikken der nieuwsgierigen of voor het misschien minder lastige indringen van den storm.

Een der ongelukkige gevangenen van een edel voorkomen, scheen door de plagerij van de op de plaats verzamelde knapen in eenen aanval van woede gebracht. Vreesende dat hij het voorwerp hunner laffe spotterij zou zijn, had hij een tapijt aan zijne traliën vastgemaakt en zijn gezicht daarachter verborgen. Maar de knapen lieten zich niet zoo ligt dit genoegen ontneemen; zij grepen de ketting en trokken zoo lang aan dezelve, totdat het hoofd van den armen ongelukkige door het daaraan bevestigde halsijzer voor de traliën getrokken was. Door taandgekners en worstelen drukte hij zijne schaamte en worde uit; dat hij toch voor het geweld zijner gemeene plagers moest wijken, scheen dezen zeer te bevallen. Het is niets ongewoons, dat een of twee schakels van de ketting door de wrijving tegen de traliën breken. Door dit tooneel geërgerd, sloop ik eene openstaande deur binnen en kwam zoo in een dezer treurige verblijven. Twee der ijzeren halsbanden, die aan de vensters hingen, schenen de laatste kuur aan hunne laatste dragers volbragt te hebben; de andere twee kettingen evenwel hielden hare gevangenen nog in eenen toestand van langzame pijniging vast. De arme krankzinnigen gedroegen zich rustig genoeg; zij zaten op drie of vier met een kleed belegde planken, en hadden een ander stuk kleed om hunne schouderen, over hunne schaamele kleeding geslagen; een pot met rijst en een andere met water stonden naast hem, en hunne kettingen waren pas lang genoeg dat zij zitten, staan of liggen konden. Geene zon drong in dit vertrek door, en door de openingen der traliën hadden de winterstormen den vrijen toegang. De zonnestralen, die in het water der fontein terugkaatsen, schenen met de ellende der krankzinnigen te spotten, welker eenige troost nog de pijp is, die de eene of andere milddadige hand hun bezorgt.

Er bestaat voor de Turksche krankzinnigen maar een eenig middel tot bevrijding: zij worden namelijk slechts dan losgelaten, als zij een vers uit de koran kunnen schrijven. Dat is het eenige doorslaand bewijs voor den terugkeer des verstands, en soms beproeven medelijdenden den krauke begrijpelijk te maken, hou zij zich hiermede kunnen bevrijden, zoodat deze zich menigmaal daartoe laten overhalen. Staat de patient deze zware proef door, dat, wel is waar, zelden het geval is, zoo wordt hij van zijne ketting losgemaakt en door den bijzonderen invloed van den profeet voor genezen verklaard.

Het verbranden der weduwen in Cachemir (1).

De Mohamedanen hadden in Indië eene wet uitgevaardigd, volgens welke de verbranding der vrouwen met het lijk des mans, *sati* genoemd (woordelijk eene deugd-zame vrouw), zonder verlof der overheid verboden was; de stadhouder had echter slechts het regt, overzigt te bezigen; iedere *sati* moest hem worden aangestemd, en was zijne overredingskunst vruchteloos, dan had de verbranding plaats. Deze wet was *natuurlijk* slechts voor de groote steden, en waren nauwelijks bekend,

(1) Uit het werk: *Cachemir en het rijk der Sikkim*, van *KARL VRIJHEER VAN MOELLER*. In vier banden. Eerste en tweede band. Stuttgart, bij *FRANZ OSBORNEN*, 1840. Gr. 8°. 364 en 470 bladz. met 22 koper- en staal-gravuren en hout- en steen-afbeeldingen van een kaart. Keurige uitgave. Prijs voor de beide eerste banden f 18.00. Het heeft Zijne Majesteit den keizer van Oostenrijk bevestigd, de opdracht van dit werk aan te nemen.

en bragt ook daar geen onmiddellijk nut te weeg. In Cachemir, waar het getal der Hindo's, in vergelijking met dat der Mohamedanen, onbeduidend was, hadden de keizers de sati's geheel verboden. Deze mohamedaansche wet verviel, door het binnenrukken der seiks in het dal, van zelf, en sedert hebben zes sati's plaats gevonden. Ofschoon de aard der sati's, van die welke in vele deelen van Indië gebruikelijk is niet verschilt, zoo moge echter de wijze waarop zij gehouden worden, hier een plaatsje vinden, dewijl daarover zoo veel ouzin en onwaarheid is geschreven.

Wanneer eene vrouw haren man beloofd heeft, zich met zijn lijk te verbranden, dan hangt het terstond na zijnen dood van haar af, hare belofte te vervullen of niet. Dat in landen waar de veelwijverij geduld wordt, dikwijls de eene vrouw door zulk eene belofte de andere verdringt of zoekt te verdringen, is natuurlijk, maar ook evenzeer, dat, als nu de man sterft, de andere vrouwen op de vervulling van eene belofte aandringen, waaraan zij zoo lang een hooger rang onder haar verachting was. Het is tevens de betaling voor de lang uitstaande rekening van hare opperheerschappij in het Zenana (harem.) Slechts de keus tusschen schande of dood blijft haar over, en ter eere der Hindo-vrouwen zij het gezegd, de keuzen is nooit twijfelachtig. Zoodra de stervende den laatsten ademtocht heeft gegeven, maakt de vrouw, die de gelofte gaf, hare haren los, zonder een woord te spreken; neemt eene groote kruik met water, Choerah of Moetku genaamd, op, en giet die over het hoofd uit. Dit is de wijding.

Nu verschijnen weldra de braminen, verrigten talloze gebeden en plegtigheden, en bloedverwanten en vrienden, zelfs vreemden, stroomen gedurende den dag toe, met welke de sati echter zelden een woord spreekt. De gewijde wordt door hen met bijgeloovigen eerbied, als een hooger wezen, met stomme nieuwsgierigheid beschouwd. In triumf wordt zij des namiddags naar het bad begeleid, door braminen van den hoogsten rang met heilige oliën gezalfd, en haar dan het gezigt met tumrik en saffraan streepsgewijze beschilderd. Een doek van wit of saffraankleurig mousselin wordt haar omgeslagen waarop men haar als eene heilige beschouwt die met deze wereld niets meer gemeens heeft. Wordt zij door iemand, uitgenomen de braminen, aangeraakt, dan is zij ontheiligd, en kan geene sati meer zijn. De weinige overige uren van haar leven blijft zij onbeweeglijk op den grond voor het lijk van haren man zitten, en het gebeurt wel, dat het volk, als tot een orakel, tot haar komt om de toekomst te vernemen. Men geeft voor, dat de braminen der gewijde opium ingeven, hetwelk haar in eene soort van gevoelloosheid voor alles wat om haar voortvalt zou verplaatsen. Dit is echter het geval niet. De plotselinge overgang uit den toestand van angst en hoop, waarin zij zich aan het ziekbed van haren man bevond, tot dien der zekerheid des doods van haren man zoowel als van haren eigenen, de smart der scheiding, de angst voor het nadere, vreeselijke, door eene zedelijke noodzakelijkheid niet te vermijden oogenblik, de luidruchtige plegtigheden en de hooge eer die aan de ongelukkige door de heilige maanen bewezen wordt, die vroeger iedere aanraking met haar zouden geschuwd hebben, — dit alles werkt op den onbeschaaften geest der Hindo-vrouw op eene wijze, dat zij vaant, reeds eene andere wereld toe te behooren. Deze zoo snel op elkander volgende omstandigheden, waren wel in staat een krachtiger zin, dan die der Indische vrouwen te verwarren en te verdooven. Vrees voor den dood is overigens den meesten Hindo's onbekend, en de overtuiging van een hooger geluk, dat, naar hun geloof, de zich offerende wacht, werkt mede, als zij werkelijk tot nadenken komt, het pijnlijk oogenblik, dat zoo nabij is, te verachten. Er blijft geen tijd tot beraad over.

Onderwijl wordt de houtstapel opgericht. Volgens de Schaster moet de brandstapel slechts van stroo zijn en eene soort van kap van dezelfde stof, hem bedekken; de inrigting is echter bij verschillende sati's zeer onderscheiden. De plechtige optocht begint wanneer de zon den horizon nadert; eene schelle, verdoovende muziek opent den togt; de sati door twee braminen geleid, wandelt, eene fakkel in de hand, onmiddellijk voor de baar, waarop het ligchaam van haren man, met bloemen en gele doeken bedekt, ligt. Bij den brandstapel aangekomen wordt de baar op de bestemde plaats nedergezet, de vrouw plaatst zich op het beneden-einde derzelve, en steekt zelve de fakkel in het ligte, gevaarte; op deze beweging worden vele andere fakkel van buiten, onder een verdoovend geraas der instrumenten en stemmen, aan de ontvlambare stof aangebragt. Op hetzelfde oogenblik ziet men slechts eene kolom van

vuur, en als kort daarna de vlam is uitgedoofd, dan bedekt nog slechts glimmende asch het reeds lang, en het pas ontzielde ligchaam. Meestal gebruikt men hout tot den brandstapel. Ik uitte eenigen twijfel, of het mogelijk ware, alleen met stroo op de in de Schaster voorgeschrevene wijze, een ligchaam te verbranden; men verzekerde mij echter dat de laatste sati op die wijze verbrand was, en dat, nadat de vlam was uitgedoofd, het ligchaam volmaakt zoo neder zat, als op het oogenblik toen de brandstapel werd aangestoken, namelijk de rechter arm uitgestrekt, de linker op de borst; maar dat een oogenblik later de gedaante van asch en beenderen inéénviel. Den volgenden morgen worden de overblijfselen bijeenvergaard, en eene witte gedenkzuil, drie tot vijf voet hoog, er boven opgericht. De plaats, waar het vuur brandde, wordt, zoo ver zij zich uitstrekte, met steenen geplaveid.

Advertentien.

Heden beviel van eene DOCHTER de Hoog Welgebore Vrouwe **C. J. T. M. BARONES VAN NISPEN VAN PANNERDEN**, geboren **HOEVEL VAN ZWANENBURG**.

Zevenaar, den 31sten Januarij, 1841.

+++ Op Maandag den 22sten Februarij 1841, zal het **POLDERBESTUUR VAN DE LIJMERS** aan de minsteischenden **AANBESTEDEN**:

Het leggen van tien nieuwe HOUTEN BRUGGEN, in genoemden Polder.

Bestek en Voorwaarden zullen, van af den 8sten dezer, ter inzage liggen bij den Secretaris van het Polderdistrict te *Groessen*.

+++ Te *Dieren*, aan den straatweg, **UIT DE HAND TE KOOP**, om met prijs mo Mei aanstaande te aanvaarden, een nieuw, net betimmerd **HUIS**, bestaande uit drie **VOOR-VERTREKKEN**, met twee Stookplaatsen; daarachter een **KEUKEN** en **KAMER**, ruim **ACHTERHUIS** met grooten **KELDER** en **ZOLDER**, benevens 400 Roeden **LAND O. M.** waar het Huis op staat. De koper kan, des verkiezende, de helft der koops-penningen tegen billijken interest in het paad gevestigd houden. — Te bevragen bij **J. TROOST, D^r** aldaar; — *brieven franco.*

+++ Aan een **JONG MENSCH**, van de protestantsche Godsdienst, die het Engelsch en Hoogduitsch zuiver spreekt, en deze Talen benevens de beginselen van het Latijn en Grieksch kan onderwijzen, wordt gelegenheid aangeboden zich voordeelich te vestigen.

Ter bekoming van nadere inlichting, addressere men zich *franco*, onder Letter R, bij den Boekhandelaar **G. VAN ELDIK THIEME**, te *Arnhem*.

+++ Een Grondeigenaar of Ingezetene, liefst der provinciën Gelderland of Overijssel, genegen zijnde, tegen eene ruime vergoeding, iemand van fatsoenlijke familie en van middelbaren leeftijd, Kost en Inwoning te verschaffen, wijders van al het noodige te voorzien, en tevens eenige bezigheid te bezorgen, het zij in het Administratieve of in eenige andere betrekking, gelieve zich zoo spoedig mogelijk met geslotene en gefrankeerde brieven, inhoudende de voorwaarden, en het gene hiertoe betrekking heeft, te adresseren aan de Boekhandelaars **M. SCHONEVELD & ZONN** te *Amsterdam*, onder letter W.

KANTOOR VAN

PLAATSVERVANGING VOOR DE NATIONALE MILITIE TE ARNHEM.

De Ondergeteekende, gedurende eenige jaren, zich outedig gehouden hebbende met het bezorgen van **PLAATSVERVANGERS & NOMMERVERWISSELAARS VOOR DE NATIONALE MILITIE**, heeft de eer, zijne geëerde Begunstigers te berichten, dat, op zeer aannemelijke voorwaarden, voor de aanstaande ligting bij hem zijn te bekomen, Plaatsvervangers en Nummerverwisselaars; behoevende slechts een vierde der bedongen som, na inlijving en goedkeuring van den Plaatsvervanger, gestort en het overige in termijnen of na volbragten diensttijd te worden betaald; dat wijders *vóór de loting*, (mits niets langer dan tot den 27sten Februarij ingesloten) tegen eene malige en vaste som of *premie*, waarborg kan verkregen worden, omtrent het eventueel dienstpligtig worden der lotelingen; en eindelijk dat hij instaat voor de door hem te leveren personen, gedurende de bij de wet gevorderde dienst, en alle kosten voor zijne rekening neemt, en er hoegenaamd geene bijbetalingen meer behoeven gedaan te worden, beloovende eene prompte bediening. *Brieven franco.*

Arnhem, 2 Februarij 1841.

F. H. SEWEKE.
Pastoorsteeg, N°. 136.

+++ De Ondergeteekende gelezen hebbende de advertentie van den Heer **G. LENSSEN**, in het *Handelsblad* van den 2^{den} Februarij 1841, acht zich verplicht ter voorkoming van alle verkeerde indrukken, welke door die advertentie konden verwekt zijn, aan zijne vrienden en bekenden mede te deelen, dat hij, zich zelve willende vestigen, op den 27sten Januarij jl. aan den Heer **LENSSEN** per missive heeft kennis gegeven, dat hij met ultimo April e. k. als zijn bediende wenschte ontslagen te worden; en dat *daarop*, per omgaande onder dagteekening van 29 Januarij jl. het ontslag dadelijk verleend en de vermelde advertentie geplaatst is, waarvan het doel en de strekking voor een ieder duidelijk zijn, maar welke handelwijze, na 14 jaren lang de belangen van den Heer **LENSSEN**, met ijver en naauwgezetheit te hebben behartigd, zijn hart voorzeker weinig eer aandoet.

H. MÜHLEN.

CONCERT

Te geven door het **MUZIK-CORPS DER STEDELIJKE SCHUTTERIJ** van *Arnhem* op Donderdag den 1sten Februarij 1841, in de Concertzaal, ten voordeele der *Hulpbehoevenden te dezer stede*.

STADS SCHOUWBURG.

Op Zaterdag den 6^{den} Februarij 1841, No 8 van het Abonnement:

GRISELDIS

DE DRIE PROEVEN,

Toneelspel in vijf Bedrijven, naar het Hoogduitsch van **FREDERIK HALM**.
AANVANG TEN ZES URE.

Marktprijzen.

NIJMEGEN, 1 Februari 1841.

Tarwe vond genegen koopers: *Hooglandsche* f 8.75 à f 9.50; — *gewone Cleefsche en Inlandsche* f 8 à f 8.60; — *Betuwsche* en geringe soorten f 8 à f 7.60; — *Rogge* ging vlug af voor f 5.25 à f 5.60; — *Gerst* vond, tot vorige prijzen, genegen koopers; *Winter-* f 4.50 à f 4.80; — *Zomer-* f 4.25 à f 4.50; — *Boekweit* in een doen, f 5.40 à f 5.75; — *Haver* begeerd à f 2.30 en f 2.75; — *Koolzaad* van f 14 tot f 15, bij partijen zou tot f 14½ losgelaten worden; — *Klaverzaad* 38 à 52 cents per Nederlandsch pond; — *Erwten* zonder handel.

Waterhoogte te Arnhem

Den 3 Feb. 2 El 1 Palm 5 Duim; gew. 0 Duim; gev. 5 D.

Prijs-Courant der Effecten.

	Laagste koers.	Hoogst koers.	Koers ten 1/2 u.
DINGSDAG 2 FEBRUARI.			
NEDERL., Werk. Schuld à 2½ pCt.	50 1/2	50 1/2	50 1/2
Dito Dito . . . » 5 »	97 1/2	97 1/2	97 1/2
Uitgestelde Schuld . . . »			
Kansbiljetten f	21 1/2	21 1/2	21 1/2
Amortisatie-Syndicaat. à 4½ pCt.	86 1/2		
Dito Dito . . . » 8½ »	70 1/2		
Handelmaatschappij . . . » 1/2 »	159 1/2	160 1/2	159 1/2
Nieuwe Dito . . . » 1/2 »			
Nieuwe Dito 1837 . . . » 1/2 »			
Oostindische Leening » 5 »	94 1/2	94 1/2	
Spoorweg Haarlem . . . »			
Aand. Rijn-Spoorweg . . » 1/2 »			
FRANKE. Inschrjv. G. B » 3 »			
SPANJE. Leening <i>Ardoins</i> » 5 »	22 1/2	22 1/2	22 1/2
Dito onbep. stukk. . . » 5 »			
Passive »			
Deferred »			
Fransche Uitgestelde »			
PORTUGAL. Oblig. te Lond. » 5 »			
RUSL. H. & C. 1798, 1816. » 5 »	104 1/2		
Dito 1828, 1829 . . . » 5 »	104 1/2		
Dito 1831, 1833 . . . » 5 »	97 1/2		
Oblig. bij <i>Hope</i> . . . » 4 »			
Oblig. te Londen . . . » 3 »	87 1/2	87 1/2	
Dito te Hamburg. . . » 3 »			
Inschrjving in Assign. » 6 »			
Certific. van dito. . . » 6 »	69 1/2	70	
POLEN. Aandeel. à fl 300 » f			
Dito à fl 500 » »			
OOSTERB. Aand. à fl. 100 » f			
Dito à fl 250 » »			
Metalliek » 5 »	103 1/2		
Dito » 3 »			
Dito » 2 1/2 »	54 1/2		
BRAZILIE. Dito dito » 5 »	75 1/2		

Te Arnhem, bij **G. A. THIEME**, Boekdrukker.